

ritorium, som er bedækket med Sand eller Tang, som stadig er udsat for Havets Overtjyllelse, og hvor der hverken kan faas eller pløies, ligesaa lidt som der af sig selv voger noget Græs, og som Grund for denne Paastand fremsføres adskillige specielle Bestemmelser og Betragtninger — blandt disse 25 Aars ubindret Afbenyttelse — foruden den almindelige Betragtning, at Strandbredden maa være en fælles Ting udenfor Handel og Bandel. De forskjellige Retter underkjendte alle de paa-beraakte specielle Bestemmelser og Betragtninger og udtalte overfor Fiskernes almindelige Betragtning blandt Andet: „Og nu først den almindelige Betragtning angaar, hvorfra Citanterne for at begrunde deres Paastand ere gaaede ud, findes der ei at kunne gives samme Medhold; thi det ligger meget mere i Eiendomsrettens Begreb, at en Eier eller saaledes som in casu en Bruger af en til Havet stødende Grund maa være beføjet til at formene enhver Anden, som ei kan godtgjøre speciel Gjæmnel dertil, at benytte Strandbredden paa den omhandlede Maade, dels fordi Havet maa betragtes som deslige Eiendommens naturlige Grændser, dels fordi den omfascionerede Frihed efter Sagens Natur let kan medføre Skade og Ulemper for Eieren. At Havet til visse Tider overtjyller deslige Strækninger, kan ei medføre Videre, end at Enhver til visse Tider kan fare hen over dem i Baad, men kan ei betage Grundeieren hans Net, naar Vandet er traadt tilbage, og at Saltvandsfiskeriets Frigivelse skulde medføre Frihed til ogsaa at benytte Strandbredden til de Fiskeriet vedkommende Dier, maa anses som en ubesøjet Slutning.“

Vi maa erkjende det for rigtigt, at det er naturligt og heldigt, at Strandbredden tilhører Grundeierne, da en saadan Ordning under mange Forhold vil være i Landbrugets Interesse; men den mest uheldige og unaturlige Ordning vil være den, at beholde den bestaaende Ret og samtidig i visse Tilfælde tillade Andre Brugen af denne uden at give nærmere Regler for, naar den Enes Net skal vige for den Andens, som i flere Tilfælde ville komme i Modstrid og derved mulig forarsage en Mængde befojelige Retsafgjørelser.

Kapitel 2.

Fiskeri paa Havet og ud for de aabne Kyster.

Den store Indskrænkning i det friere Fiskeribrugs Udøvelse, som Lovforlaget tilsigter ved Bestemmelserne i dette Kapitels §§ 5 og 6, nemlig helt at forbyde ethvert Slags Baad, der bevæges frem ved hvilken som helst Kraft, gaar langt videre, end der var tilfaldet ved Loven af 9de Mars 1872, idet herved udelukkes ikke alene det store

Bundsløbebaad — engelsk Trawl — men endog de lettere Drivbaad, som i de senere Aar ere komne ibrug. Ligeledes forbydes den for Fiskerne fordelagtigste og hensigtsmæssigste Brugsmaade af Aalevaad, at trække Baad til Baad. Mindretallet kan ikke tilraade disse Indskrænkninger, da det er utvivlsomt, at den overveiende Del af den Fisk, der fistes paa disse Bunde, her er Tale om, er Vandrefisk, der indtræffer paa visse Aarstider, og Hovedopgaven synes derfor at maatte være den, at Fiskeriet da drives saa rationelt som muligt, naar Havbunden ikke ødelægges eller rettere de smaa Planter og Dyreliv, hvoraf de mindre Fisk ernæres, der igjen tjene til Føde for større, og dette Sidste synes ikke at være tilstrækkelig godtgjort for det mindre saakaldte Drivbaad og det almindelige Aalevaad (Puls- og Østvaad). Derimod kan det nok være heldigt for staaende Redskabers Skyld, og maaste ogsaa for Yngelen, at mindre Strækninger langs Kysten i en Del af Aaret fredes for det smaamastede Aalevaad. Ligeledes har man ikke forment, at der er tilstrækkelig Grund til at forbyde Strygglip, Plumpstang og Aalelam. (Vindringsforslagene Nr. 10 og 11).

Shvorvel det maa anses for heldigt, at der gives en fast Regel om Bundgarnsladers Afstand fra hinanden saavel som om andre Redskabers Brug i Nærheden af disse, for at den ene Fisker ikke skal forulempes af den anden, og for at vedkommende Kontrollør ikke skal faae et aldeles uovertommeligt Arbejde, og ihvorvel Kommissionen har Ret i, at det er et vigtigt og kostbart, men dog ikke skadeligt Fiskeri, der trænger til Beskyttelse, saa kan vi dog ikke anse den foreslaaede Beskyttelse eller de store Afstandsbestemmelser imellem Bundgarn for heldige, idet det paa flere fiskerige Pladser er ønskeligt i den Tid, der kan fistes, at der findes Plads for saa mange Garn som muligt. (Vindringsforslagene Nr. 12 og 13); derimod anses det for rigtigt, at Fisk ikke forhindres i at vandre fra Havet, ikke alene ind i Aaer og Bælte, men ogsaa i Fjorde. Da Forholdene paa Havet ud for Kysterne ere forskellige, har man ment, at det vilde være rigtigt at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at afvige fra de foreslaaede Afstandsbestemmelser, naar et større Antal Fiskere ved enkelte Fiskepladser ønske dette, hvilket da kan ske, naar vedkommende Kontrollør anbefaler det. (Vindringsforslag Nr. 14).

Med Hensyn til Redskabernes Bestaaenhed og særlig Mastevidden af samme er det utvivlsomt rigtigt af flere Grunde, at der ikke i de forskjellige Redskaber findes mindre Master end dem, der i et længere Tidsrum have været autoriserede ved Rindsjorden, og som isølge Christian den Femtes Lov skulle gjælde for hele Niget, og som ere fastslaaede ved Højesteretsdom af 29de April 1880. For det Første vil det være ødelæggende for Fiskeriet at fiske Fisk saa smaa, at de ikke have Brugsverdi til Andet end Gjødning, for det